ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudců JUDr. Marie Žiškové a JUDr. Filipa Dienstbiera v právní věci žalobkyně: **D. T.**, zastoupená Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem Opletalova 25, Praha 1, proti žalovanému: **Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy**, Křižíkova 12, Praha 8, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 3. 2016, č. j. KRPA-104060-19/ČJ-2016-000022, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 8. 4. 2016, č. j. 2 A 26/2016 – 42,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalobkyně **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává.**

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Dne 16. 3. 2016 se žalobkyně dobrovolně dostavila na Policii České republiky, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy, odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „žalovaný“), ohledně legalizace svého pobytu na území České republiky, přičemž předložila cestovní doklad bez víza, které by ji opravňovalo pobývat na území. Jelikož vzniklo podezření, že pobývá na území nelegálně, rozhodl žalovaný o jejím zajištění podle § 27 odst. 1 písm. d) zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky. Následně žalovaný z dostupných evidencí Policie ČR zjistil, že žalobkyni bylo vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění, které nabylo právní moc dne 2. 9. 2015. Jelikož žalobkyně dobrovolně neopustila území České republiky ve třicetidenní lhůtě

stanovené rozhodnutím o správním vyhoštění, rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím o jejím zajištění za účelem realizace správního vyhoštění podle § 124 odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů.

[2] Žalobkyně napadla toto rozhodnutí žalobou, kterou městský soud zamítl jako nedůvodnou. Soud zejména uvedl, že je zcela v kompetenci orgánů policie, rozhodujících o zajištění žalobkyně, vyslovit obavu, že v případě žalobkyně je zde nebezpečí, že by mohla mařit či ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění. Není pravdivé, že by napadené rozhodnutí neobsahovalo úvahy pro posouzení důvodnosti zajištění a neaplikace zvláštních opatření podle § 123b zákona o pobytu cizinců. Z výpovědi žalobkyně ze dne 16. 3. 2016 vyplývá, že přestože si je vědoma svého neoprávněného pobytu na území České republiky, nemá v úmyslu opustit Českou republiku a chce zde zůstat. Ke svému vycestování neučinila žádné kroky, nekoupila si jízdenku ani letenku do své vlasti. Proto bylo možné přistoupit, v souladu se závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2014, čj. 9 Azs 192/2014 - 29, rovnou k zajištění za účelem správního vyhoštění. Žalobkyně se nemohla spoléhat na to, že bude její kasační stížnosti proti rozsudku městského soudu, kterým bylo přezkoumáno rozhodnutí o správním vyhoštění, přiznán odkladný účinek. Rozhodnutí o správním vyhoštění je vykonatelné ode dne 7. 1. 2016, a tedy od tohoto dne vznikla žalobkyni povinnost opustit území České republiky, což neučinila. Navíc dne 16. 3. 2016 se dostavila k žalovanému z důvodu legalizace svého pobytu v České republice, nikoli z důvodu dohody na dobrovolném opuštění území. Proto nebylo na místě užít mírnějších opatření podle § 123b a § 123c zákona o pobytu cizinců.

II. Důvody kasační stížnosti

[3] Proti rozsudku městského soudu brojí žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) včas podanou kasační stížností, kterou se domáhá jeho zrušení a vrácení věci městskému soudu k dalšímu řízení. Důvody kasační stížnosti spatřuje v nesprávném posouzení právní otázky ve smyslu § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a v nepřezkoumatelnosti rozsudku spočívající v nedostatku důvodu podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

[4] Uvedla, že soud prakticky pouze převzal argumentaci žalovaného a více méně bez dalšího jeho postup a rozhodnutí aproboval. Městský soud se nedostatečně vypořádal se stěžejní žalobní námitkou, kterou stěžovatelka rozporovala samotnou zákonnost rozhodnutí o zajištění podle § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců v jeho věci. Žalovaný se nedostatečně zabýval možnostmi alternativních opatření oproti uložení zajištění, které je svou povahou ultima ratio, a svůj postup zdůvodnil toliko poukazem na dosavadní pobytovou historii stěžovatelky. Dle § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců lze rozhodnutí o zajištění vydat, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření za účelem vycestování. Z napadeného rozhodnutí nevyplývá nezbytnost užití institutu zajištění coby krajního prostředku, resp. z něj nevyplývá ani zdůvodnění nepoužití mírnějších opatření. Stěžovatelka i právní zástupce v rámci písemného vyjádření nabízeli žalovanému užití mírnějších opatření, konkrétně nabídli složení finanční záruky 3.000 Kč, později 15.000 Kč a hlášení se v určený čas na pracovišti správního orgánu. Žalovaný nabízené záruky odmítl s nepřezkoumatelným a nesprávným odůvodněním. Nemožnost uložení mírnějších

opatření dovodil žalovaný z předchozího jednání stěžovatelky, které však nezavdává žádným důvodným obavám, že by stěžovatelka nespolupracovala se žalovaným. Správní orgán tvrdí, že lhůta k vycestování byla dostatečná a nevycestování stěžovatelky je mařením výkonu úředního rozhodnutí. Tento závěr nikterak neodůvodňuje nemožnost uložení mírnějších opatření podle § 123b zákona o pobytu cizinců a navíc tím správní orgán překračuje své kompetence, neboť v rozporu s právním názorem státního zástupce nesprávně tvrdí, že stěžovatelka mařila výkon rozhodnutí.

[5] Závěr žalovaného o účelovosti vyjádření právního zástupce stěžovatelky s cílem vyhnout se zajištění považuje za vybočení z mezí správního uvážení. Zástupce byl připraven složit na místě finanční záruku ve výši 15.000 Kč. Je tak dána pochybnost o nestrannosti a nepodjatosti úřední osoby i správního orgánu. Z odůvodnění a způsobu, jakým bylo se stěžovatelkou a jejím zástupcem zacházeno, přičemž jim mj. nebyla vůbec dána možnost porady bez přítomnosti třetí osoby ani možnost vyjádření zástupce do protokolu, je zjevné, že žalovaný se vůbec reálně možností uložení alternativních opatření nezabýval a měl dopředu jasno o tom, že stěžovatelku zajistí. Jakákoliv snaha o použití alternativních opatření je žalovaným vnímána jako účelová. Správní orgán však musí zdůvodnit, proč dal přednost zajištění před použitím alternativních opatření (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2012, čj. 4 As 146/2012 - 30). Stěžovatelka dále poukázala na subsidiaritu institutu zajištění vůči mírnějším opatřením a odkázala na rozsudky kasačního soudu ze dne 22. 7. 2010, čj. 9 As 5/2010 - 74, a ze dne 15. 4. 2009, čj. 1 As 12/2009 - 61. Žalovaný v rozhodnutí neuvedl, proč je v dané věci zajištění opatřením nezbytným pro dosažení účelu správního řízení, a proč nelze tohoto účelu dosáhnout jinak. Stěžovatelka dále namítla porušení zásady přiměřenosti a poukázala na rozhodnutí Ústavního soudu ze dne 16. 10. 2001, sp. zn. Pl. ÚS 5/01, a rozhodnutí Evropského soudního dvora ze dne 28. 4. 2011, ve věci C-61/11 PPU, ve věci Hassen El Dridi, alias Soufi Karim, které vychází ze Směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2008/115/ES ze dne 16. 12. 2008.

[6] Stěžovatelka rovněž namítla porušení ustanovení o správním řízení podstatným způsobem, jelikož je zjevné, že žalovaný nešetří oprávněné zájmy dotčené osoby a nedbá, aby přijaté řešení odpovídalo okolnostem řešené věci. Městský soud pochybil, pokud žalobní námitky považoval za nedůvodné a závěry žalovaného aproboval. Stěžovatelka ke kasační stížnosti přiložila informaci o tom, jak často žalovaný přistoupil v minulém roce k použití institutu finanční záruky a dalších alternativních opatření, přičemž za celý minulý rok nebyl ani jednou použit institut finanční záruky. S ohledem na vše uvedené navrhla, aby kasační soud zrušil napadený rozsudek a věc vrátil městskému soudu k dalšímu řízení.

[7] Žalovaný se ve stanovené lhůtě ke kasační stížnosti nevyjádřil.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[8] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení. Dospěl k závěru, že kasační stížnost má požadované náležitosti, byla podána včas a osobou oprávněnou, a je tedy projednatelná.

[9] Kasační stížnost není důvodná.

[10] V první řadě se kasační soud zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti rozsudku městského soudu, kterou by se musel Nejvyšší správní soud zabývat dle § 109 odst. 4 s. ř. s. i z úřední povinnosti. Vlastní přezkum rozhodnutí je totiž možný pouze za předpokladu, že napadené rozhodnutí splňuje kritéria přezkoumatelnosti. Tedy, že se jedná o rozhodnutí srozumitelné, které je opřeno o dostatek relevantních důvodů, z nichž je zřejmé, proč městský soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku rozhodnutí.

[11] Zmíněnou nepřezkoumatelnost v nedostatku důvodů spatřuje stěžovatelka v tom, že městský soud převzal argumentaci žalovaného a prakticky bez dalšího jeho postup a rozhodnutí aproboval, resp. se nedostatečně vypořádal se stěžejní žalobní námitkou, kterou stěžovatelka rozporovala zákonnost rozhodnutí o zajištění.

[12] Podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené „[...] *nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.*“ K tvrzené nepřezkoumatelnosti spočívající v nedostatku důvodů se v obecné rovině Nejvyšší správní soud mnohokrát vyjádřil (viz např. rozsudky ze dne 4. 12. 2003, čj. 2 Ads 58/2003 - 75, ze dne 29. 7. 2004, čj. 4 As 5/2003 - 52, ze dne 18. 10. 2005, čj. 1 Afs 135/2004 - 73, č. 787/2006 Sb. NSS, ze dne 14. 7. 2005, čj. 2 Afs 24/2005 - 44, č. 689/2005 Sb. NSS, ze dne 25. 5. 2006, čj. 2 Afs 154/2005 - 245, ze dne 17. 1. 2008, čj. 5 As 29/2007 - 64). Rozhodnutí soudu je třeba považovat za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, pokud například není zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při naplňování zásady volného hodnocení důkazů nebo při utváření právního závěru, z jakého důvodu soud považoval žalobní námitky za liché či mylné, proč nepovažoval za důvodnou právní argumentaci v žalobě, proč podřadil daný skutkový stav pod určitou právní normu. O nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů se jedná rovněž i v případě, kdy soud opomněl vypořádat některou z uplatněných námitek, nebo pokud odůvodnění napadeného rozhodnutí obsahuje pasáže citované z jiného rozhodnutí, které se však týkalo skutkově i právně odlišné věci, aniž by soud rozvedl způsob aplikace závěrů vyslovených v takovém rozhodnutí na posuzovaný případ (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 11. 2012, čj. 8 Afs 60/2012 - 27). Nedostatkem důvodů se míní i situace, kdy se krajský soud ztotožní s nedostatečným odůvodněním rozhodnutí správního orgánu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2004, čj. 1 Afs 3/2003 - 68, publ. pod č. 327/2004 Sb. NSS).

[13] Nejvyšší správní soud konstatuje, že námitka nepřezkoumatelnosti není důvodná. Městský soud se vypořádal se všemi žalobními námitkami, jednotlivě je posoudil, přesvědčivě a v dostatečném rozsahu zdůvodnil své závěry, a jeho rozsudek je tedy plně přezkoumatelný. Stěžejní žalobní námitku soud v komplexním hledisku vypořádal na str. 6 a 7 napadeného rozsudku, přičemž je zřejmé, jakými úvahami se řídil a jaké důvody ho vedly k závěru o nedůvodnosti této námitky. Také nebylo v rozporu se zákonem, pokud si městský soud osvojil část argumentace žalovaného (k tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 12. 2015, čj. 1 Ads 252/2015 - 27). Rovněž z napadeného rozhodnutí žalovaného je seznatelné, jakými úvahami se řídil a o jaké důvody opřel své závěry. Tvrzení stěžovatelky, že žalovaný svůj postup o neuložení mírnějších opatření oproti zajištění zdůvodnil jen poukazem na stěžovatelčinu dosavadní pobytovou historii, není pravdivé. Z napadeného rozhodnutí jasně vyplývá, že pobytová historie,

zejména tedy skutečnost, že stěžovatelka dobrovolně neopustila území České republiky ve stanovené lhůtě, byla pouze jedním z důvodu, proč žalovaný nepřistoupil k uložení alternativních opatření podle § 123b zákona o pobytu cizinců. Dalším důvodem totiž byla stěžovatelčina výpověď ze dne 16. 3. 2016, při které výslovně uvedla, že chce legalizovat svůj pobyt na území České republiky, je si vědoma vydání rozhodnutí o správním vyhoštění, neučinila žádné kroky, aby mohla vycestovat, nemá k vycestování finanční prostředky, a zejména, že chce zůstat v České republice, kde chce studovat a podnikat. V neposlední řadě byl důvodem pro zajištění též zřejmý rozpor této výpovědi s následným vyjádřením zástupce stěžovatelky, že hodlá opustit území České republiky v přiměřené době. Lze tedy shrnout, že rozhodnutí žalovaného i napadený rozsudek splňují kritéria přezkoumatelnosti vymezená v předchozím odstavci, a tato námitka je nedůvodná.

[14] Dále se Nejvyšší správní soud zabýval námitkou nesprávného posouzení právní otázky. Stěžovatelčinou stěžejní námitkou je nezákonnost jejího zajištění, a to z důvodu, že by v jejím případě zcela postačilo uložení mírnějších opatření, konkrétně přijetí finanční záruky a její hlášení se v určeném čase na pracovišti žalovaného. Tato námitka není důvodná. Kasační soud nejprve upozorňuje stěžovatelku, že v kasační stížnosti zaměňuje institut zajištění za účelem správního vyhoštění podle § 124 odst. 1 zákona o pobytu cizinců s institutem zajištění za účelem jejího předání nebo průvozu podle § 129 odst. 1 téhož zákona, který však vůbec nebyl předmětem posuzované věci. Z obsahu kasační stížnosti je však možné seznat, že stěžovatelka brojí zejména proti neuložení mírnějších opatření namísto jejího zajištění. Proto je uvedená záměna institutů v této věci nepodstatná.

[15] Předpokladem pro zákonnost zajištění za účelem správního vyhoštění je splnění všech zákonných kumulativních podmínek.

[16] Podle § 124 odst. 1 zákona o pobytu cizinců „[p]*olicie je oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování*[...]“ Zároveň musí být dán jeden z důvodů uvedených v písmenech a) až e) téhož odstavce. Konkrétně ve vztahu k posuzované věci je důvodem podle písm. c), pokud cizinec nevycestoval z území v době stanovené v rozhodnutí o správním vyhoštění.

[17] Ze správního spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že stěžovatelce bylo rozhodnutím žalovaného ze dne 20. 3. 2015, čj. KRPA-151427-99/ČJ-2012-000022, s nabytím právní moci dne 2. 9. 2015, vykonatelným dne 1. 1. 2016, uloženo správní vyhoštění, zákaz vstupu na území Evropské Unie v délce trvání dvou let a stanovena lhůta třiceti dnů ode dne právní moci rozhodnutí k dobrovolnému vycestování z území České republiky. Odvolání bylo zamítnuto. Následnou správní žalobu, která má ze zákona odkladný účinek, zamítl městský soud rozsudkem ze dne 5. 11. 2015, čj. 4 A 63/2015 - 30. Kasační stížnost proti rozsudku městského soudu zamítl Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 3. 3. 2016, čj. 6 Azs 282/2015 - 27, přičemž kasační stížnosti odkladný účinek nepřiznal. Dne 16. 3. 2016 se dostavila stěžovatelka do sídla žalovaného, kde byla téhož dne zajištěna podle § 27 odst. 1 písm. d) zákona o Policii ČR a následně zajištěna podle § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců.

[18] Nejvyšší správní soud se ztotožňuje s posouzením městského soudu i žalovaného, neboť ze všech uvedených skutečností plyne, že v případě stěžovatelky byla splněna podmínka pro zajištění podle § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, jelikož stěžovatelka v době stanovené v rozhodnutí o správním vyhoštění z území nevycestovala. Žalovaný však musel zvážit, zda nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování a zkoumat, zda jeho uložením neohrozí výkon správního vyhoštění. Z konkrétních okolností posuzovaného případu bylo zřejmé, že nikoli. Stěžovatelka měla do konce roku 2015 možnost dobrovolně opustit území České republiky, na kterém pobývala nelegálně. Při jejím zajištění v březnu 2016 do protokolu uvedla, že se dostavila do sídla žalovaného, aby legalizovala svůj pobyt na území České republiky, nikoli aby mohla vycestovat v souladu s uloženým správním vyhoštěním. Rovněž uvedla, že chce v České republice zůstat, studovat zde a podnikat, a že neučinila žádné kroky směřující k opuštění území. Ze všech těchto skutečností je tedy zřejmé, že stěžovatelka nehodlala dobrovolně opustit území České republiky. Na tomto závěru nemohlo nic změnit ani následné prohlášení zástupce, že stěžovatelka pouze potřebuje přiměřenou dobu, aby mohla vycestovat. To měla učinit ve lhůtě stanovené rozhodnutím o správním vyhoštění, které bylo vykonatelné již od 1. 1. 2015.

[19] V rozsudku ze dne 18. 7. 2013, čj. 9 As 52/2013 - 34 (všechna zde citovaná judikatura dostupná na www.nssoud.cz), Nejvyšší správní soud uvedl, že „[v]*olba mírnějších opatření než je zajištění cizince, mezi něž lze např. řadit již zmíněné zvláštní opatření za účelem vycestování cizince, je vázána na předpoklad, že cizinec bude se státními orgány spolupracovat při realizaci tohoto opatření a že neexistuje důvodná obava, že se nebude vyhýbat případnému výkonu správního vyhoštění. Pokud zde existují skutečnosti nasvědčující tomu, že cizinec bude případný výkon správního vyhoštění mařit, nelze dle § 123b odst. 3 zákona o pobytu cizinců přistoupit ke zvláštnímu opatření za účelem vycestování cizince. Při hodnocení toho, zda uložením zvláštního opatření nebude zmařen výkon správního vyhoštění, je možno lišit situace, kdy je s cizincem teprve vedeno řízení o správním vyhoštění, a situace, kdy již cizinci bylo správní vyhoštění pravomocně uloženo, přičemž cizinec území České republiky neopustil, ačkoli k tomu byl na základě rozhodnutí o vyhoštění povinen. Zatímco v prvním zmíněném případě není zcela jisté, že správní vyhoštění bude vůbec uloženo a správní orgán hodnotí z informací o dosavadním jednání cizince, zda není dáno nebezpečí, že výkon případného rozhodnutí o správním vyhoštění bude mařen ze strany cizince, ve druhém zmíněném případě je situace odlišná v tom smyslu, že již existují konkrétní poznatky o tom, jakým způsobem se cizinec postavil ke své povinnosti opustit území na základě rozhodnutí o správním vyhoštění.*“ V posuzované věci si byla stěžovatelka vědoma uloženého správního vyhoštění, avšak nerespektovala povinnost jí uloženou. Proto bylo zcela legitimní, že žalovaný pojal důvodné podezření, že by stěžovatelka opětovně nerespektovala i další povinnosti, které by jí byly uloženy opatřeními ve smyslu § 123b zákona o pobytu cizinců. Podpůrně lze odkázat i na závěr Ústavního soudu, který učinil při hodnocení ústavnosti § 124 zákona o pobytu cizinců, na jehož základě byla stěžovatelka v nynější věci zajištěna, v nálezu ze dne 12. 5. 2009, sp. zn. Pl. ÚS 10/08, publikovaném pod č. 229/2009 Sb. a jako N 115/53 SbNU 427, dostupném z http://nalus.usoud.cz. Ústavní soud v bodu č. 126 konstatoval, že „[...] *je zcela v dispozici samotného cizince, zda se chce vyhnout svému zajištění tím, že z území České republiky dobrovolně vycestuje. Pokud tak neučiní, dává zřetelně najevo, že je ochoten strpět omezení osobní svobody zajištěním, a to za podmínek stanovených tuzemským právním řádem.*“

[20] V rozsudku ze dne 30. 9. 2014, čj. 9 Azs 192/2014 - 29, dospěl Nejvyšší správní soud k právnímu závěru, že „[z]*a situace, kdy cizinec nevycestoval z území v době stanovené v rozhodnutí o správním vyhoštění, a je proto rozhodováno o jeho zajištění za účelem správního vyhoštění dle § 124 odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, je v zásadě vyloučeno, aby správní orgán přistoupil namísto jeho zajištění k uložení zvláštního opatření za účelem vycestování cizince z území dle § 123b téhož zákona.*“ Dále v rozsudku ze dne 1. 4. 2015, čj. 1 Azs 243/2014 - 30, uvedl: „*Jak vyplývá z § 123b zákona o pobytu cizinců, možnost uložení zvláštních opatření se vztahuje pouze na dobu před nabytím vykonatelnosti rozhodnutí o správním vyhoštění. Pokud stěžovatel včas nesplnil povinnost dobrovolně vycestovat, zvláštní opatření (povinnost oznámit policii místo pobytu a setrvávat v něm a finanční záruka) již nemohou plnit svůj smysl a účel, kterým je záruka budoucího vycestování cizince v souladu s rozhodnutím o správním vyhoštění.*“ V souladu s citovanou judikaturou bylo tedy v pořádku, že žalovaný neuložil pouze mírnější opatření a přistoupil rovnou k zajištění stěžovatelky.

[21] Oprávněnosti postupu žalovaného přispívá i znění § 123b odst. 7 zákona o pobytu cizinců, podle kterého „[v] *případě, že cizinec závažným způsobem poruší povinnost uloženou mu rozhodnutím o uložení zvláštního opatření za účelem vycestování nebo v době k vycestování stanovené v rozhodnutí o správním vyhoštění nevycestuje, policie takového cizince zajistí* [...]“. Tato úprava vlastně vylučuje, aby po uplynutí lhůty k dobrovolnému opuštění České republiky bylo možné uložit mírnější opatření podle prvního odstavce tohoto paragrafu, neboť by mírnější opatření nemohlo plnit svůj smysl a účel. Proto jsou námitky ohledně nabízení finanční záruky či hlášení stěžovatelky na pracovišti žalovaného nedůvodné. Stejně tak není důvodná námitka, že žalovaný překračuje své kompetence, pokud tvrdí, že stěžovatelka maří výkon rozhodnutí o správním vyhoštění. Žalovaný zde nevystupuje v pozici orgánu činného v trestním řízení, nýbrž jako orgán správní. Konstatování ohledně maření výkonu úředního rozhodnutí zde nemá trestněprávní charakter, ale jedná se o poukaz na jednu z okolností posuzované věci, která je relevantní pro meritorní rozhodnutí. K hodnocení všech relevantních podkladů a okolností dané věci je bezesporu správní orgán zmocněn, a to jak zákonem o pobytu cizinců, tak i správním řádem.

[22] Nejvyšší správní soud neshledal ani jakýkoliv nesoulad s rozsudkem Soudního dvora ve věci Hassen El Dridi, kterého se stěžovatelka dovolává. Rozsudek se zabýval především otázkou možnosti uložení trestu odnětí svobody neoprávněně pobývajícímu státnímu příslušníkovi třetí země, pokud v rozporu s příkazem k opuštění území členského státu Evropské unie v určité lhůtě na tomto území setrvává, tedy otázkou, která se míjí s předmětem řízení o zajištění stěžovatelky. Pro nyní posuzovanou věc může být relevantní pouze potvrzení skutečnosti, že návratová směrnice (č. 2008/115/ES)„*zavádí přesný postup, který má každý členský stát použít při navracení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí, a stanoví pořadí jednotlivých po sobě jdoucích fází, které tento postup zahrnuje*“ (bod 34 rozsudku Hassen El Dridi). V tomto ohledu žalovaná nepochybila.

[23] V souladu s čl. 6 odst. 1 návratové směrnice bylo nejprve vydáno rozhodnutí o navrácení (rozhodnutí o správním vyhoštění stěžovatelky ve spojení s rozhodnutím vydaným v odvolacím řízení). Stěžovatelce byla v souladu s čl. 7 odst. 1 téže směrnice stanovena přiměřená lhůta k dobrovolnému vycestování v délce 30 dnů od nabytí právní

moci rozhodnutí, tj. od 2. 9. 2015. Lhůta 30 dnů je bezpochyby přiměřená ke splnění povinnosti vycestovat z území. Nehledě na skutečnost, že lhůta, kdy mohla dobrovolně území opustit, trvala do 31. 12. 2015, a to s ohledem na odkladný účinek žaloby proti rozhodnutí o správním vyhoštění. Dobrovolného vycestování však nevyužila a do dne 16. 3. 2016, kdy byla zajištěna, se zdržovala na území České republiky neoprávněně. V takovém případě z čl. 8 odst. 1 a 4 návratové směrnice i z rozsudku Hassen El Dridi (viz bod 38 uvedeného rozsudku) vyplývá povinnost členského státu uskutečnit vyhoštění a přijmout přiměřeným způsobem nezbytná opatření, včetně případných donucovacích opatření. K dodržení posloupnosti donucovacích opatření se Nejvyšší správní soud vyjádřil již výše v bodu [22]. Soudní dvůr také potvrdil, že členské státy mohou zbavit cizince svobody jeho zajištěním v případě, kdy výkon rozhodnutí o navrácení formou vyhoštění může být s ohledem na konkrétní situaci ohrožen jednáním dotčené osoby (viz bod 39 rozsudku Hassen El Dridi).

[24] Ani námitka o porušení ustanovení o správním řízení, vznesená toliko v obecné rovině, není důvodná. Nejvyšší správní soud přezkoumal postup žalovaného i městského soudu a neshledal žádná závažná pochybení, která by způsobovala nezákonnost jejich meritorních rozhodnutí. Rovněž kasační soud neshledal námitku nezákonnosti napadeného rozsudku pro nesprávné posouzení právní otázky jako důvodnou, a proto kasační stížnost zamítl jako nedůvodnou.

IV. Závěr a náklady řízení o kasační stížnosti

[25] Nejvyšší správní soud tedy neshledal námitky stěžovatelky důvodnými. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí kasační soud přihlížet z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

[26] O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatelka nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť ve věci neměla úspěch. Žalovanému žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly, a proto mu soud náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznal.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 20. července 2016

JUDr. Lenka Kaniová
předsedkyně senátu